

Мирјана Божин

СТАЗА СРЕЋНИХ ТРЕНУТАКА

ОСЛУШКУЈУЋИ НЕВИЂЕНУ ПТИЦУ

Јутарња светлост из осунчаног дворишта, још увек коса, ломи се и сагиње, попут старице, улази у собу сутерена.

На звук прозора који се отвара, дотрчава мачка, и у знак поздрава, очеше мазно, челом, дрвени оквир.

Сагнута у намештању постеље зачух чудесан пој неке птице из крошње липе.

Прилазим прозору и пажљиво претражујем...

И мачка је загледана у истом правцу, нетремице али врло живо –

О, како различито
слушамо твој цвркул
мачка и ја!

(Песму која повезује срца. Свака је ствар кавез,
музичка кутија, коју испуњава Твој глас!)

ПРЕ РОЂЕЊА

За Кајоко Јамасаки

- Лепа ти је торбица!
- Сама сам је сашила.

- И марама!
- Сама сам је сликала.

- И ти си лепа!
- И себе сам правила.

- Ниси, него родитељи!
- Али, ја сам међу њима
на длану Свевишњег
стајала и бирала...

НАЈТИША РАДИОНИЦА

У сваком тренутку ноћи одмотава се у главама спавача трака најновијих снова, као део једног паралелног света са јавом. У истим се главама током дана у тзв. будном стању врти филм јаве, којем с једне стране припада и концерт ноћног хркања оних који гледају филм сна. Ова два филма повезана су на недокучив начин, и једино је очигледно да један другом помажу, да нас објасне... Док ми, између филма „Јава” и филма „Сан” беспомоћно зевамо, трљајући очи, а тајна остаје тајна, јер смо увек, или претерано будни, или претерано уснули!

Со у сну –
Пробам је:
Помало слатка!

Након буђења:
колико је туга
у сну јача!

Чудних ли снова!
Не препознајем се у њима –
Зашто су моји?

Јесењи дремеж:
у сан ми навраћа
неко непознат...

РОДОЉУБИВА ПЕСМИЦА

Мој брат и мој отац
и мој син свих доба –

Моје мало село –
Град са бедемима –
И зелена шума
за појање птица –
Река живота:
покрај мене лежиш
док промиче ливада!
Ти си и мој народ –
бројем својих љубави –
бројем својих лица!

НОВИ ПУТ

У доба кад се људски род иселио из срца и настанио у глави, неко је без размишљања изградио пут простим повлачењем линије лењиром, између две тачке-варошице, на папиру...

Тако се догодило да су багером уклонили стару разгранату крушку у цвету! Уместо поред крушке, пут је прошао преко ње. Раскошно окићена лежала је изваљена усред пролећа. Покрај пута који ће ускоро туда проћи преко летњих трава, у потрази за неком будућом, себичном срећом, мада срећа никад није у будућности, него овде и сада, које делимо са овом старом крушком –

Бетонска бандера –
на месечини–
Лепоте будућности!

НАРОДНА ДЕЧЈА ПЕСМИЦА

– Крљушт је кад упецаш рибу
па је љуштиш –
па ти се мрда!

– Под је кад на њему стојиш
у кујни.

– Господин је кад ти уђе у кућу
па је неко нови!

– Изненађење је
кад ти муж купи прстен!

– Бог је на небу
и кад се умре.

– Свећа је кад гориш на гробљу.

– Шапутати
то је кад се стидиш
па неком нешто нешто кажеш!

ЏЕМПЕР БОЈЕ ВАСИОНЕ

Два кажипрста и два палца продавачице новина у киоску на углу, на неколико степени испод нуле, уз малу грејалицу, затим једна вунена нит, која се качи, провлачи, скида, у игри са врхом плетаће игле, док иза свега најзад не остане очаравајућа, непојамна шара модрог џемпера, у чије настајање са жудњом зури у снежном дану једно дете што је остало без мајке...

ВЕЧЕ УЗ СВЕЋУ

Мајчина сенка
преко целе собе –
ложи пећ у мраку!

Миристи вишње, ораха, шимшира, дуда, који горе, шире се околу старинске пећи...

Изум електричног осветљења учинио је да потпуно заборавимо на исконски потпуни мрак ноћи густе као тесто, са којим је ишчезла и она посебна врста подстицајног, лебдећег, лаког страха...

При случајној несташици струје, која додуше траје кратко, открива се смисао месечине!

„Вече уз свећу –
дахом по соби
померам сенке”

(Записала Рајка Булатовић)

БЕЛИ ЉИЉАН

Душанки Мишиков

Поводом рецитала поезије одржаног у школи, ђаци су ми донели цвет – бели љиљан, са дугим латицама, налик језицима, подељеним по једном уздужном руменом пругом, и присутим тачкицама, које су наредних дана у вази почеле да израстају у мале, нежне бодље! Измеђ шест пурпурних прашника – један зелени тучак, по врху лобање обилато мокар, као да се стално зноји!

За цвет песме – цвет ћутљиве пажње. Целих петнаест дана љиљан је чувао свежину, као песник зрелих година који се младалачки држи, ширећи око себе миомирис, чаробно благ... Каква награда! Цвет ме данима и недељама гледа стотином дечјих очију. Неко га је са бескрајном пажњом бирао!

Речено је: поклањајте једни другима цвеће. Да лебди међу нама лепота узајамности...

Јер су дубоки казани Раја, каже стара прича, а кашике имају дугачке дршке, да би они који не желе да остану гладни, морали хранити једни друге!